

Een mongooltje

Het was zaterdag, de dag waarop je beter geen boodschappen kunt doen.

- Op zaterdag kun je beter niet naar de supermarkt gaan, zei Lynn.

Ze stonden bij een kassa in de rij, nog drie winkelwagentjes te gaan.

Renee staaarde voor zich uit.

- Doe er maar twee, zei Lynn, die schuin achter Renee stond.

Renee had de display bij de kassa al gezien.

- We hebben nog drop in de auto.

- Maar niet die, zei Lynn.

Het was erg druk.

- Het is inderdaad nogal druk, zei Renee.

Lynn knikte.

- Dat is vast omdat iedereen vrij is.

Renee keek naar het einde van een winkelgang. Iets leek haar daar op te vallen.

Lynn zag een jongen gebogen lopend een winkelwagentje voor zich uit duwen.

- Syndroom van Down, zei Renee.

- Hij ziet er anders gelukkig uit, zei Lynn.

De jongen leek eerst geen haast te hebben, maar in de buurt van de kassa's versnelde hij zijn pas.

- Gaat dat wel goed? vroeg Renee bezorgd, omdat ze hem het wagentje naar de rij links van hen zag sturen.

- Hij gaat steeds harder lopen, zei Lynn.

Het winkelwagentje rolde inmiddels trillend en schokkend naar de voorste wagentjes.

- Kijk uit! riep een vrouw in de bedreigde rij.

Maar de waarschuwing had nauwelijks effect. Grommend ramde de jongen zijn wagentje tussen twee andere in.

- Als hij dat hier probeert... zei Lynn.

De jongen liep echter niet verder. Hij wrikte nog wat en zette toen zijn wagentje keurig recht.

- En dan, zei Renee, sta je vooraan.

Tevreden over zichzelf keek de jongen om zich heen. Hij veegde met een mouw langs zijn neus.

Daarna richtte hij zijn aandacht op de display met drop.

- Trouwens, laat maar zitten, zei Lynn.

In de rij werd wel gemopperd, maar hij mocht blijven staan.

- Het is nog knap, hoorde Lynn een vrouw op leeftijd zeggen, dat hij boodschappen kan doen.

- Ja, zei een jonge vrouw, hij doet het best goed.

- Ik zou hem schoppen, zei Lynn tegen Renee.

- Lynn... zei Renee. Die jongen kan het niet helpen.

- Onzin, zei Lynn. Omdat hij een mongooltje is...

- Syndroom van Down.

- Voor mijn part heeft hij drie afwijkingen. Hij kan echt wel leren om op zijn beurt te wachten.

- Dat weet je niet. Misschien komt hij niet verder dan dit niveau.

- Het zal wel. Je hebt toch drop in de auto? vroeg Lynn.

- Genoeg, zei Renee.

- Vooruit dan maar, zuchtte Lynn en ze keek naar de jongen, zo te zien een puber.

- Ik was eens in een winkel, zei ze, waar een mongooltje heel hard liep te praten.

- Syndroom van... Ach, laat ook maar.

- Precies, zei Lynn. Niemand durfde er iets van te zeggen, tot zijn vader naar hem toe liep.

- Wat deed hij?

- Hij zei tegen hem, ophouden met dat geschreeuw. Je weet best dat je zachter moet praten.

- En toen?

- Hij praatte meteen zachter. Dat kind was jonger dan die snotneus hier.

Renee keek even naar de jongen. Maar ze schudde nee.

- Ik denk niet, zei ze, dat je hem kunt leren waar hij moet gaan staan.

Een vrouw verliet dezelfde winkelgang als de jongen daarnet. Ze hield een flacon vast.

- Daar hebben we de moeder, zei Lynn, die de vrouw vragend rond zag kijken.

Ze liep inderdaad naar de jongen vooraan in de rij en legde de flacon in het winkelwagentje.

- Sneu voor dat mens, zei Renee.

De vrouw besteedde niet veel aandacht aan haar zoon. Ze fatsoeneerde haar kapsel.

Lynn keek nieuwsgierig toe. Ondertussen begon moeder haar boodschappen op de lopende band te leggen.

Renee draaide zich om. Lynn had haar op een schouder getikt.

- Weet je... zei Lynn.

De vrouw had het druk met de boodschappen, toch blikte ze nog even naar de wachtenden in de rij.

Lynn viel opeens stil.

- Wat? vroeg Renee ongeduldig.

- Ik denk, zei Lynn, dat die lummel heel goed weet waar hij moet gaan staan.